

Vanzelfsprekend

Het is ons allen wel duidelijk geworden dat wij hectische tijden beleven. Tijden die wij niet in onze verbeelding zagen bij de jaarwisseling van enige maanden terug. Wij wensten elkander toen leuke aangename wensen voor het nieuwe jaar. Ons prachtig welvarend leven, gekapseld met steeds nieuwere mooie dingen, waarvan alleen de gebruiks aanwijzing ons wel eens deed twijfelen, maar als dat opgelost was baden wij ons weer in het zalig welvaren.

De zekerheden van en bij ons bestaan maakten ons lui en gemakzuchtig, spoorden niet tot het besluiten van de vele kleine problemen, Het maken van alternatieven voor ons gaan leek en was wel ontspoord.

Als alles met zekerheid omkleed is valt er weinig te beslissen. Het beslissen stelt niet veel voor, erger nog we zitten er niet op te wachten.

Aangekomen en ontwakend na enige weken in het jaar 2020 gaan we schoorvoetend onzekerheden tegemoet treden die steeds onbegrijpelijke, ongelooflijker, ondoorgrondelijker, onbevattender, zelf, dreigender worden. Zoals het corona virus, dat ook voor vele geleerden ongrijpbaar overkomt. Besluitvorming over maatregelen tegen dit verregaand ernstig ons overkomen virus, zet de goedwillende leiders der natie en universiteiten met hun geleerden op goede en verkeerde wegen.

Vandaag beslissen want het moet vanwege het dodelijke virus. Maar morgen weer anders en opnieuw beslissen, dat gaat maar door.

Het virus heeft de kans gekregen onze geleide economie en welvarende leven lam te leggen, zelfs wereldwijd.

We zullen ons voorbereiden op een lange duur van het wetenschappelijk gevecht dat onze geleerden, onze artsen onze verpleegkundigen, al andere verzorgende in de zorg.

Al onze leerkrachten, bij het onderwijs onzer jeugd de voortouwen lijken te verliezen.

Al onze ministers, ambtenaren, al onze bedrijven van groot tot klein, ook de ZZP'ers. Ja allen die onze economie schragen.

Al onze burgers, en de bejaarden die als het lijkt geconfronteerd worden met het woord en de daad, semicide.

Ja wij allen gewend aan alles zoals voorheen, voor ons allen beslist werd, wij moeten bijdragen aan oplossingen die door de weer ontstane creativiteit opnieuw geboren zullen worden. Wij elkander gaan vertrouwen en weer in een nieuwe toekomst willen geloven.

Als niets meer vanzelfsprekend is geworden.
Dan wordt het gewone, bij een crisis, weer bijzonder om ons heen.

Veel zichtbare creativiteit om ons heen in en bij onze maatschappelijke activiteiten geven de weg aan die bij de grote onzekere elementen ons overkomen richting en hoop geven.

Wij bereiden ons voor op een langdurende strijd en zullen daar niet alleen voor staan.
Non Solus.

Verloren jaar? Of niet misschien?
Opgesloten voor weken?
Verloren jaar? Of niet misschien?
Bijna alles staat stil. Is dit het leven dat ik wil?
Verloren jaar? Of niet misschien?
Veel verdriet, angst en tranen. Om leven en om banen.
Verloren jaar ? Of niet misschien?
Reikend elkaar de virtuele band. Gebruiken van gezond verstand.
Verloren jaar ? Of niet misschien?
Samen werkend, over grenzen waarderen. Willen wij iets leren.
Verloren jaar? Of niet misschien?
Aan ons hoe verder te gaan. Invulling van een ander bestaan.
Een jaar verloren?
Of een mooi nieuw ochtendgloren.
Een jaar verloren?
Wellicht toch niet.
Als je het van een andere zijde beziet.
Dan heeft het verdriet, de angst, het jaar meerwaarde gegeven.
Meer waarde om gezond te kunnen overleven.
Verloren jaar? Misschien.....het is pas maart.

Henk Overbeeke

